

Lépted alá

*Lépted alá föld kerül idejében,
intésed elé levegő.
Amerre jársz, ott tér terem,
utad hosszával tágul az idő,
s amit megélsz, a létet gazdagítja.*

Titok

*Lényedet nem értem, nem tudom: titok.
Belém hullott, és felolvad bennem, átítat, kifordít.
Most olyan vagyok, mint az erjedő agyag:
szobrászra nem találva fortyog és dagad,
próbál formálni valamit önmagából.
Titkod most már a lényegem.
Teremtőm leszel, felelőtlen, öntudatlan.*

Hajad

*Hajad: mint az eső. Vagy mint a hajnal.
Vagy mint a fűselyem.
A százezer szál mind utat keres,
hogy szívémben meggyökerezzen.*

Szarvas-szonett

*Dőhérségemnek mindörökre vége.
Behorpad lomha, hájas horpaszom,
nem kell az étel (inkább csak iszom),
tengődöm, ócska szívemet felélve.*

*Lehelletemmel írom rá az égre
párálló, szép neved sok hajnalon,
bőgésre indít minden alkalom
s az álom elkerül, vackomra térve.*

*Közömbös lettem minden más iránt:
csupán feléd van világom kitérve.
Megvetnék már mértéket és arányt.*

*De itt szorongok, lényegem bezárva
(domesztikált vadállat, hízni szánt)
erős, magamnak épített karámba.*

Szonett-töredék

*Csak nézlek végtelen nézéssel, csendben.
Érzem, hogy percről percre több leszek,
amíg határok nélkül elveszek
e szertetáguló, dús végtelenben.*

Ne engedj el, ölelj magadhoz engem.

Hó

*Tél van. Boldogságom a bűn finoman beszítálja.
Csendesen gyűlik tiszta gyűlöletem a világra.*

Budapest

Aghy Attila